

H. Peijnenburg Smederij en Constructiebedrijf B.V.

# Al vijftig jaar met beide benen stevig op de grond

Naast de kerk in Hintham staat een appartementencomplex, waarvan een steen in de muur herinnert aan vroegere tijden. Tot 1999 was hier de smederij van Huub Peijnenburg (72) gevestigd. In 1956 nam hij op 22-jarige leeftijd het bedrijf van Jos Pennings over. De smederij was aan huis, zijn vrouw en dochters groeiden er vanzelfsprekend in mee. Vijftig jaar later is er het één en ander veranderd: het bedrijf wordt gerund door Henri van Schijndel (47) en Gertie Quekel (38), hun echtgenoten –én Huub's dochters- Mary (46) en Wilma (36) werken op kantoor en Huub zelf loopt elke dag even binnen. Het bedrijf is verhuisd naar de Grote Elst en helaas is Mevrouw Peijnenburg in mei 2005 overleden.

## Het bedrijf bestaat dit jaar vijftig jaar. Hoe is het destijds begonnen?

Huub: "De geschiedenis van het bedrijf gaat nog verder terug. We kunnen het niet precies nagaan, maar waarschijnlijk bestaat het bedrijf nu zo'n honderd jaar. In 1918 heeft Jos Pennings –hij werd in de omgeving Sjef de Smid genoemd- de smederij overgenomen. Hij werkte veel voor de boeren in de omtrek; reparaties aan werktuigen en zoals ze dat toen noemden: karrepen leggen. Toen ik in 1947 bij hem in dienst kwam, kwam daar het werk aan haarden en kachels bij. In de jaren vijftig riep hij me bij zich en stelde me voor de keus: ik kon het bedrijf overnemen of ik moest uitkijken naar een andere baan. Hij ging ermee stoppen. Ik had vijftig gulden en dat heb ik hem gezegd. Pennings was tevreden

als ik hem maandelijks huur betaalde. Met behulp van de melkboer, die borg voor me heeft gestaan bij de bank, heb ik het bedrijf overgenomen. Het werk voor boeren en aan kachels en haarden was een aflopende zaak en ik ben overgestapt op constructiewerk voor de utiliteitsbouw. Mijn eerste grote opdracht waren de balkonhekken van een flat in Hintham. Het was een opdracht van 50.000 gulden, maar ik moest alles alleen doen: meten, tekenen, berekenen, constructie, montage...dat heeft me heel wat slapeloze nachten bezorgd."

## Een smederij aan huis, hoe hebben jullie dat ervaren, Mary en Wilma?

Mary: "Mijn vader was altijd aan het werk. We hadden een luikje in de kamer, waardoor je in de smederij keek. Daar riepen we welterusten

door als we naar bed gingen."

Wilma: "Iedereen schoof bij ons aan de keukentafel aan. Regelmatig zaten er chauffeurs mee te eten."

Mary: "Toen we klein waren hadden we eigenlijk niet zo in de gaten wat er allemaal bij kwam kijken."

Wilma: "Ik zag wel dat mijn moeder nooit ergens tijd voor had. Ze leefde volgens een strak regime om thuis alles op rolletjes te laten lopen."

Gertie: "Jullie moeder was ook wel verschrikkelijk betrokken bij het bedrijf. Ze deed de administratie. Bij grote investeringen besliste zij uiteindelijk of het kon. Vaak werden besprekingen aan de keukentafel gevoerd. Ze bemoeide zich nergens mee, tot het over de prijs ging. Uiteindelijk was zij degene die de prijs bepaalde."





Huub: "Als ik het alleen had moeten doen, was ik allang failliet geweest. Mijn vrouw regelde de administratie en ja, ze was recht door zee. Als het haar niet aanstond, dan zei ze dat."

Wilma: "We hebben in ieder geval goed gezien dat een bedrijf aan huis altijd door gaat."

Huub: "Het was zelfs zó erg dat toen mijn eerste dochter werd geboren, de dokter door het luikje naar me riep dat ik toch echt de smederij uit moest komen..."

Mary: "Maar de zondag was wel altijd voor ons."

#### **Hoe is het om met zijn allen samen te werken?**

Huub: "Ik heb altijd tegen mijn dochters gezegd dat zij maar voor opvolging moesten zorgen. Daar ben ik heel eerlijk in: toen mijn derde dochter geboren werd, heeft de overname van de zaak me zorgen gebaard. Nu Henry en Gertie het van me hebben overgenomen, is het goed. Ik heb het volste vertrouwen in hen en kan het bedrijf nu loslaten."

Gertie: "In 1980 is Henry erbij gekomen en in '87 is hij mee in de VOF gestapt. Op dat moment ben ik in loondienst gekomen. In '92 ben ik mee in de VOF gestapt. Wij hebben eerst

in loondienst kunnen aftasten. We bleken het goed met elkaar te kunnen vinden."

Henry: "Wij hebben van Huub veel geleerd. Hij heeft alles zelf moeten doen, van het bedenken en tekenen tot monteren. Toen hij begon, kon hij op niemand terugvallen. Wij kunnen hem nog steeds om raad vragen. Als we een belangrijke beslissing moeten nemen, betrekken we Huub erbij. Een tijdje geleden hebben we een nieuwe computergestuurde machine gekocht, die gaan we dan met zijn drieën bekijken."

Wilma: "Hij koopt liever een nieuwe machine dan een nieuwe auto!"

Henry: "De samenwerking tussen ons viertal gaat heel goed. We hebben dan ook hetzelfde doel voor ogen: we willen het beste voor het bedrijf. We verwachten van elkaar dat ieder zijn best doet."

Wilma: "Conflicten worden samen opgelost."

Mary: "We kennen elkaar door en door."

Wilma: "En we hebben elkaar nog steeds genoeg te vertellen, want we gaan al zes jaar iedere kerst met elkaar op vakantie."

#### **Hoe gemoedelijk alle verhalen ook klinken, inmiddels zijn jullie uitgegroeid tot een modern, professioneel bedrijf?**

Henry: "Er is veel veranderd en wij zijn hard gegroeid. We zijn met de tijd meegegaan en hebben geïnvesteerd in een efficiënte werkwijze."

Gertie: "Inmiddels werken we met 12 mensen aan allerlei grote projecten, zoals bijvoorbeeld al het staalwerk van het gloednieuwe sportpark van OJC Rosmalen."

Huub: "Zo ging het vroeger al. Piet Hoedemakers kwam naar me toe en vroeg: "Huibke, kende jij da vur men maken?" en dat maakte ik dan."

Wilma: "Er is nog iets wat niet veranderd is. Laatst was er een bankadviseur op bezoek en dan komt mijn vader binnenvallen in zijn oudste werkjas. Als je daar iets van zegt, is zijn reactie: "Wat maakt dat nou uit, we komen hier toch om te werken?" En dat is uiteindelijk onze kracht."

